

บทที่ 1

"อะไรนะ! จะเปิดเดือนหน้าแล้ว!"

เสียงอุทานดังลั่นกลางร้านอาหารอิตาเลียนไฮโซนั้นส่งผลให้บรรดาผู้ลากมาดีซึ่งนั่งอยู่บริเวณข้างเคียงหันกลับมามองที่โต๊ะของเจ้าของเสียงเป็นตาเดียว และคล้ายเจ้าหล่อนจะรู้สึกตัวว่าผลแสดงอาการตกใจจนเกินงามออกไป มือเรียบบางจึงถูกยกขึ้นป้องปากโดยอัตโนมัติ นัยน์ตาคู่สวยซึ่งมักจะเปล่งประกายสุกใสอยู่ตลอดเวลานั้นก็เสทำเป็นมองแก่น้ำตรงหน้าตัวเองนิ่ง ไม่กล้าเงยขึ้นสบสายตากับใครที่ไหน ด้วยยางอายในตัวเองนั้นนับว่ายังพอมืออยู่บ้าง

"เขาหันมามองกันทั้งร้านแล้วแก" เพื่อนร่วมโต๊ะซึ่งตาตุ๋ใส่ ปั่นเบาๆ ให้ได้ยินกันเพียงสองคน ก่อนจะหันไปยิ้มแบบเจื่อนๆ คล้ายจะขอโทษแทนคนหลังลิ้มกาลเทศะให้กับดวงหน้าอันไม่คุ้นเคยของคนรอบข้างซึ่งเบนสายตามายังตำแหน่งโต๊ะของเธอโดยพร้อมเพรียง

"รู้แล้วน่า ก็มันตกใจจนลืมตัวนี่นา" น้ำเสียงอุบอิบในลำคองั้นแผ่วไว้ด้วยความสำนึกผิดอยู่หน่อยๆ หากเพียงครู่เดียวความอยากรู้อยากเห็นในสายเลือดก็เป็นฝ่ายชนะ สามารถผลักดันความรู้สึก

ประการแรกให้ออกไปพ้นทาง พร้อมกับแทรกตัวเองเข้ามาแทนที่ได้
อย่างรวดเร็วจนเจ้าหล่อนสามารถเอ่ยถามต่อไปได้หน้าตาเฉย "สรุป
ว่าแกจะเอาจริงหรือแอน เดือนหน้าเนี่ยนะ"

"หน้าตาฉันเหมือนเด็กเลี้ยงแกะมากเลยหรือไง" อนุตตรีย์มอง
อีกฝ่ายซึ่งยังคงเพ่งกสิณอยู่กับแก้วน้ำตรงหน้าด้วยนัยน์ตาขวางหนัก
กว่าเก่า พลางก็นึกแปลกใจว่าคำบอกเล่าของเธอเมื่อครู่มันฟังดูเป็น
สิ่งประหลาดมหัศจรรย์ขนาดที่คนเป็นเพื่อนซึ่งคบกันมายาวนานเป็น
สิบๆ ปี และรู้ถึงความฝันความตั้งใจของกันเป็นอย่างดีแล้วนั้นต้อง
ทำท่าเหมือนหูผาด ตาพราว ย้ำคิดย้ำพูดถึงขนาดนั้นเลยเชียวหรือ

"แหม ฉันก็แค่ไม่เชื่อว่าแกจะเนรมิตความฝันของตัวเองให้เป็น
ความจริงได้เร็วขนาดนี้นะสิ มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลยนะ"

เร็วขนาดนี้

อนุตตรีย์ไม่เห็นจะเข้าใจเลยว่าระยะเวลาานสองสามปีที่เธอ
ตั้งหน้าตั้งตาสืบเสาะหาข้อมูลและลู่ทางอย่างหนัก รวมไปถึงจนถึงกระทั่ง
เจรจาพูดคุยกับตัวแทนของมหาวิทยาลัยที่ประเทศอังกฤษซึ่งเธออยู่
ในฐานะศิษย์เก่าครั้งแล้วครั้งเล่ากว่าจะได้ข้อสรุปที่ลงตัวที่สุดนั้น
มันเรียกว่าเร็วตรงไหน

และไม่เข้าใจหนักกว่านั้นก็คือสร้ดดาเองก็รู้ความเคลื่อนไหว
เหล่านี้มาโดยตลอดแม้จะไม่โดยละเอียด ฉะนั้นก็ไม่น่าที่จะต้องแสดง
อาการตกอกตกใจออกมาถึงเพียงนี้

"แกทำอย่างกับว่าฉันไม่เคยเล่าอะไรให้ฟังเลยสักอย่าง แล้วอยู่
มาวันหนึ่งก็มาเซอร์ไพรส์ด้วยการบอกว่า...ทราย ฉันจะเปิดเอเจนซี
ศึกษาต่อเดือนหน้าแล้วนะ...อย่างนั้นแหละ"

"มันก็ช่าย..." สาวสวยซึ่งเพิ่งทำเรื่องขายหน้าเพราะผลเฉลยจริต
อย่างผิดที่ผิดทางไปเมื่อนาทีที่แล้วลากเสียงยาว เมื่อรับรู้ได้ถึง
สถานการณ์รอบข้างที่เข้าสู่ภาวะปกติอีกครั้งจึงกล้าพอจะเลื่อนระดับ

สายตาของตัวเองให้กลับไปอยู่ ณ ตำแหน่งของใบหน้าคู่สนทนาอย่าง
ที่มันควรจะเป็นตามเดิม "แต่ฉันก็นึกว่าแกล่คิดเล่นๆ ข้าๆ ไปอย่าง
นั้น"

"เล่นๆ ข้าๆ บ้านแกสิ ไม่ใช่เกมรับจ้างเป็นนักสืบอย่างที่แกเคย
อุทริทำหรือกนะทราย ฉันจริงจังยะ"

คำว่า 'เกมรับจ้างเป็นนักสืบ' นั้นทำเอาคนฟังวางสีหน้าไม่มีใคร
จะถูกขึ้นมาฉับพลัน หลายครั้งที่สรัลดาเนียยกอนไปถึงวีรกรรมของตัวเอง
สมัยศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่ประเทศอังกฤษ แล้วยังนึกสงสัย
ว่าเธอทำสิ่งต่างๆ เหล่านั้นลงไปได้อย่างไร

แต่เมื่อมาลองคิดดูอีกที มันอาจจะเพราะโชคชะตาลิขิตมา
อย่างนั้นก็ได้กระมัง ใครเล่าจะเชื่อว่าไอ้ความคิดอุทริเข้าข่ายลึนคิด
ของนักศึกษาปริญญาโทคนหนึ่งซึ่งอยู่ดีๆ ก็นึกแผลงอยากจะผัน
ตัวเองไปเป็นนักสืบสมัครเล่นจะสามารถส่งผลทำให้ต้องไปพัวพันกับ
เป้าหมายของตนจนเกิดเรื่องเกิดราวบานปลายไปมากมาย แถมยังลง
เอยด้วยการที่บุรุษผู้นั้นก้าวเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิต และพัฒนา
จนกลายมาเป็นคนรักที่คบกันยี่ดียวชนิดที่พรหมแดนหรือมหาสมุทร
อันกว้างใหญ่ก็ไม่อาจขวางกั้นความสัมพันธ์ของคนสองทวีปได้

หน้าซำไม่ใช่คนรักธรรมดาๆ เสียด้วย เพราะงานแต่งงานแสน
ทรุหนันได้ถูกวางแผนเอาไว้ว่าเป็นเรื่องเป็นราว รอคอยก็แต่ฤกษ์ยาม
อันเหมาะสมซึ่งก็อยู่ในระยะเวลาอีกไม่ถึงหนึ่งปีเต็มเท่านั้น

"เออละ ฟังใหม่อีกครั้งนะ ฉันจะพูดครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย เอเจนซี
ของฉันจะเริ่มเปิดทำการเดือนหน้า ฉันเพิ่งตัดสินใจเซ็นสัญญาเช่าพื้นที่
ที่แบบปัจจุบันทันด่วนไปเมื่อสามสัปดาห์ก่อน ระหว่างที่แถมั่วแต่ไปหลง
ระเริงซ้อมพรอันนีมูนอยู่กับนิคที่บาทลินันแหละ ส่วนเรื่องมหา'ลัย
ฉันก็ได้ข้อสรุปที่ลงตัวแล้ว ตกลงเรื่องเงื่อนไขและผลประโยชน์กันได้
เรียบร้อย แสบปีมีความสุขทั้งสองฝ่าย แล้วก็คุยกับรุ่นน้องและเพื่อนๆ

ที่รู้จักจำนวนหนึ่งให้เขาช่วยไปพื่อารต่อให้กับเด็กที่สนใจจะไปเรียนที่มหา'ลัยของเรากันหลายๆ ทาง สรุปว่าตั้งแต่ปีการศึกษาที่จะถึงนี้เป็นต้นไป ฉันจะได้เป็นตัวแทนอย่างเป็นทางการหมายเลขหนึ่งของมหา'ลัยเรา ส่วนปีหน้าเขาก็มีแผนจะยกเลิกข้อสัญญากับเอเจนซีอื่นๆ ให้เหลือฉันเป็นตัวแทนแค่คนเดียว ในขณะที่เดียวกันฉันเองก็จะไม่เป็นตัวแทนให้กับมหา'ลัยอื่นทั้งสิ้น จนกว่าจะมีการพูดคุยตกลงในส่วนของเงื่อนไขกันใหม่อีกครั้ง"

'มหา'ลัยของเรา' ในความหมายของอนุตตริย์เป็นสิ่งที่เข้าใจได้ตรงกันทั้งคนพูดและคนฟังโดยไม่จำเป็นต้องมีคำอธิบายเพิ่มเติมด้วยมหาวิทยาลัยที่นั่นก็คือสถาบันอันมีชื่อเสียงของสหราชอาณาจักรซึ่งทั้งสองจบการศึกษาในระดับปริญญาโทสาขาการตลาดมาเมื่อสามปีก่อนนั่นเอง

"แล้วมันจะเวิร์กหรือแก สมัยนี้ส่วนมากใครๆ เขาก็ชอบสูตรสำเร็จ ไปเอเจนซีเดียวสมัครมหา'ลัยได้หลายๆ แห่ง เผื่อพลาดที่หนึ่งก็ยังมีอีกที่หนึ่งเอาไว้รองรับ"

นั่นเป็นหนึ่งในปัญหาสำคัญที่ได้ผ่านการคิดวิเคราะห์อย่างเป็นระบบมาก่อนหน้านี้แล้ว ฉะนั้นอนุตตริย์จึงมีคำตอบให้แก่เพื่อนได้ในทันทีด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

"จำที่ออลิเซีย ซุปฯ* แกเคยสอนไม่ได้หรือ"

ชื่อของบุรุษที่สามซึ่งอยู่ๆ ก็ผ่านเข้ามาในบทสนทนาอันไม่ใช่ใครอื่นไกลที่ไหน หากแต่เป็นอดีตอาจารย์ที่ปรึกษาสุดเยี่ยมในการทำวิทยานิพนธ์ของสร้อยดานั่นเอง

"เขาสอนเป็นร้อยล้านอย่าง แกหมายถึงเรื่องอะไรละยะ"

เสียงถอนหายใจคล้ายเจ้าตัวจะพยายามบอกตัวเองให้อดกลั้น

* ซุปฯ ในที่นี้เป็นคำเรียกย่อๆ ของ Supervisor ซึ่งก็คืออาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รับผิดชอบเรื่องวิทยานิพนธ์และงานวิจัยของนักศึกษา

กับถ้อยคำวาทะของเพื่อนนั้นดังขึ้น ก่อนคำอธิบายยาวเหยียดจะตามมา

"ก็การทำธุรกิจนะ ถ้าหากเราไม่ได้เป็นผู้นำทางด้านราคา เราก็ต้องรู้จักสร้างความแตกต่างให้กับผลิตภัณฑ์หรือการให้บริการของเรา พื้นที่ในตลาดตอนนี้ไม่ได้เหลือว่างมากพอจะให้เราที่ยืนง่ายๆ กันๆ อยู่ตรงกลาง ไม่มีจุดเด่นจุดแข็งของตัวเอง ก้าวเข้ามาขอส่วนแบ่งจากชิ้นเค้กหรือกนะ"

หือ? คุณๆ ว่าไ้ประโยคภาษาไทยที่ได้ยินได้ฟังนั้นมันจะมีชื่อเรียกเฉพาะในภาษาอังกฤษว่า 'stuck in the middle' คือพวกอยู่ตรงกลาง พยายามจะรักษาผลประโยชน์มันรอบด้าน แต่ทำให้ดีไม่ได้สักอย่างนั้นละมัง

ว่าที่เจ้าของธุรกิจส่วนตัวผู้กำลังจะสานฝันของตัวเองให้เป็นจริง พยายามมองเม็ดเงินซึ่งเล็กลงสูงของเพื่อนสนิท เอ่ยต่อไปโดยไม่เปิดโอกาสให้มีการตั้งคำถามหรือโต้แย้งใดๆ ทั้งสิ้น

"ตอนนี้ธุรกิจเอเจนซี่ศึกษาต่อรายเล็กรายน้อยมีกันให้เกลื่อนไปหมด ทุกคนต่างก็ให้บริการฟรี ไม่เก็บเงินจากนักเรียนด้วยกันทั้งนั้น ฉะนั้นฉันจะสร้างความแตกต่างเรื่องของราคาไม่ได้เลย แต่ถ้าลองมองอีกมุม ใครๆ ต่างก็พยายามเหวี่ยงแห อ้างตัวเองว่าเป็นตัวแทนของมหา'ลัยแทบจะทั่วราชอาณาจักรทั้งที่จริงๆ แล้วไม่ได้รู้จักที่ไหนดีพอจะให้คำแนะนำในเชิงลึกได้เลย คิดแต่จะหากินง่ายๆ ด้วยกันทั้งนั้น"

"..."

"ฉันจึงตั้งใจแล้วว่าจะเป็นตัวแทนมหา'ลัยเพียงแห่งเดียว และก็จะทำให้ดีไปเลย ฉันต้องการช่วยเหลือ ให้คำแนะนำแก่คนที่เขามีใจจะมาเรียนที่นี่จริงๆ ไม่ใช่มองมันเป็นเพียงตัวเลือกสำรองอันดับที่สอง สาม สี่ ห้า แล้วฉันก็ตั้งใจไว้ว่าฉันจะทำให้นักเรียนทุกคนที่ผ่านมือฉันไปใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นอย่างมีความสุข ฉันจะมองพวกเขาเสมือน

รุ่นน้อง ไม่ใช่ลูกค้าที่มีแต่เรื่องของผลประโยชน์ทางธุรกิจมาเกี่ยวข้อง"

สิ่งที่อนุตตริย์พูดมาก็ฟังดูมีเหตุผล ทำเอาคนตั้งใจจะสถาปนาตัวเองเป็นฝ่ายค้านในสภาต้องยอมยกธงขาวหุบปากเงียบไปชั่วขณะ อีกทั้งสร้ดดาเองก็คิดว่าในเมื่อเหตุการณ์มันดำเนินมาจนถึงขั้นนี้แล้วย่อมเปล่าประโยชน์ที่จะชักใบให้เรือเสีย ผู้ให้กำลังใจเพื่อนเสียยังจะดีกว่า

"เอาเถอะ ถ้าแกคิดอย่างนั้นก็ลองดูสักตั้ง ดีเหมือนกัน เพื่อวันหน้าวันหลังถ้าหากฉันมีลูก ลูกฉันโตจะได้ฝากฝังให้แกดูแล น่าจะไว้ใจได้"

ค้อนคมๆ ถูกเขวี้ยงมาอย่างรวดเร็วทันใจ พร้อมทั้งน้ำเสียงสละสลวยๆ นั่นก็แสดงอาการหมั่นไส้ออกมาอย่างไม่ปิดบัง

"ลูกแกก็คงไม่จำเป็นต้องเป็นลูกของนิคด้วย อย่างดีก็เตอร์นี่โคลัสเนี่ย เขาคงไม่ต้องมาพึ่งเอเจนซีที่ออกต่ออย่างของฉันในการจะสมัครเรียนให้ลูกหรอกยะ"

"แหม..." โหนกแก้มของคนที่พักแ่งอยู่เสมอกลายเป็นสีจืดโดยไม่รู้ตัว เพราะปากตัวเองพาไปแท้ๆ เลยโดนเพื่อนรักแซวกลับเข้าให้ อย่างนั้น "นิคเขาลาออกมาเป็นปีๆ แล้ว อีกอย่างกว่าจะถึงตอนนั้น ใครจะยังรู้จักชื่อเขาอยู่บ้างก็ไม่รู้"

"โอ้เอี้ยยัยทราย" อนุตตริย์หัวเราะเบาๆ รอยตานั้นพรวรระยับอย่างตั้งใจจะทำให้เพื่อนได้อายหนักขึ้น "ตำนานความรักระหว่งอาจารย์กับลูกศิษย์อันมีจุดกำเนิดมาจากวีรกรรมเพลงๆ ของแกนั้นคงอยู่ในหัวใจใครแถวนั้นไปอีกเป็นสิบๆ ปีเลยละยะ ฉันว่าดีไม่ตีเขาอาจจะดีรูปแกกับนิคหราบบอร์ดที่คณะว่าเป็นคู่รักตัวอย่างของมหาวิทยาลัยก็ได้ ใครจะไปรู้"

"พี่ว่ารอปีหน้าไม่ดีกว่าเธอ"

ชายหนุ่มในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวลายทางสีฟ้าอ่อน ปลอดภัยและกระดุมคอออกเรียบร้อยรวมทั้งพับแขนเสื้อทั้งสองข้างขึ้น ให้ความรู้สึกผ่อนคลายสบายๆ มากกว่าลูด 'นักธุรกิจผู้เคร่งขรึม' อย่งในเวลางาน เอ่ยเสียงเรียบพลางหยุดสายตาคู่ที่ดวงหน้ารูปหัวใจของน้องสาวเพียงคนเดียว อันเป็นกิริยาที่คนถูกมองมักจะนั่งงนจนหาปากตัวเองไม่เจออยู่เสมอ

ทว่าหนนี้จะยอมให้เป็นเหมือนอย่างเคยไม่ได้ รัชิตาจะไม่ปล่อยให้ความตั้งใจของตนต้องถูกพับเก็บเข้าตู้ชั่วคราว (หรืออาจจะตลอดไปถ้าหากยังไม่อาจค้นหุดออกจากกำแพงความรักความห่วงใยจนเกินเหตุของผู้เป็นพี่) เพียงเพราะขลาดกลัวต่อหน้าเสียงเรียบๆ และนัยน์ตาทรงอำนาจคู่นั้น

เราเป็นน้องสาว ไม่ใช่ลูกน้องสักกะหน่อย จะกลัวอะไรกันนักหนาเล่า

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดลึก ขยับตัวบนเก้าอี้โซฟาหนานุ่มตัวยาวที่นั่งอยู่เคียงข้างพี่ชายอย่างอึดอัดเล็กน้อย แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไรหรือขยับไปทางไหน สายตาคู่ที่แฝงไว้ด้วยประกายคมกล้านั้นก็ยังคงมองตรงมาราวกับจะประกาศชัดว่าเธอไม่มีวันหนีพ้น

"คือ..." ไหนบอกว่าจะไม่กลัวแล้วไงเล่า "เบลตั้งใจแล้วคะว่าอยากจะไปปีนี้ เบลไม่อยากเลื่อน"

"ตั้งใจไว้แล้ว" พี่ชายมาดขรึมทวนคำ ดวงตาคู่เดิมยังคงทรงอำนาจในการสะกดคนถูกมองได้เป็นอย่างดี และราวกับเขารู้ว่าการใช้หน้าเสียงเช่นนั้นรวมไปถึงการมองกันนิ่งๆ ใช้ได้ผลกับอีกฝ่ายเสมอ "งั้นบอกพี่มาซิว่าเบลเตรียมตัวอะไรแล้วบ้างให้สมกับที่บอกว่าตั้งใจเอาไว้"

"เอ่อ..."

ก่อนที่จะให้คำตอบแก่รัชตะ หญิงสาวก็นึกทบทวนขึ้นตอนการสมัครเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทตั้งแต่ต้นจนจบอีกครั้งเพื่อ

ความมั่นใจว่าตัวเองจะไม่พูดอะไร 'พลาด' ออกไปจนทำให้ต้องเพ่ียงพล้ำเป็นอันขาด

หนึ่ง...สอบวัดมาตรฐานภาษาอังกฤษหรือที่เขานิยมเรียกกันว่า 'ไอเอล' (IELTS) เพื่อนำผลไปยื่นให้กับมหาวิทยาลัยในสหราชอาณาจักร...แอบทำเรียบร้อยตั้งแต่เดือนที่แล้ว แต่คะแนนยังไม่ถึงเกณฑ์ ขาดไปเพียงเล็กน้อย อาจจะต้องสอบใหม่

สอง...จดหมายรับรองจากอาจารย์สองฉบับ...ได้มาอยู่ในมือพร้อมส่งโลด

สาม...ทรานสคริปต์หรือผลการศึกษาในระดับปริญญาตรี...อันนี้ขาดก็แต่ของเทอมสุดท้าย เพราะคะแนนอย่างเป็นทางการยังออกไม่ครบทุกวิชา แต่ก็สามารถใช้ฉบับที่มีอยู่ยื่นสมัครไปก่อนได้ ไม่ใช่ปัญหา

สี่...จดหมายแนะนำตัวพร้อมอธิบายถึงจุดมุ่งหมายในการสมัครเรียน...อยู่ในขั้นตอนของการแก้ไขไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ คิดว่าพ่วงนี้มะรีนนี่รุ่นพี่ซึ่งรับปากว่าจะช่วยดูให้คงส่งกลับมาทางอีเมล

เหลือก็แต่ห้า...เงิน

ซึ่งยังไม่มี!

และนั่นก็คือเหตุผลที่ทำให้เธอต้องมานั่งทำตาปริบๆ ต่อหน้าพี่ชายอยู่ ณ ตรงนี้ ในเวลานี้

"ว่าไง" รชตะถามซ้ำอีกครั้งด้วยแวตาคู่ที่คาดคั้นขึ้นกว่าเดิมอีกเล็กน้อย แต่แค่นั้นก็ทำเอาผู้เป็นน้องสะท้านไปได้เหมือนกัน อย่างไรก็ตามเจ้าหล่อนตั้งใจไว้แล้วว่าหนนี้จะไม่ยอมแพ้เป็นอันขาด

เธอต้องสู้เพื่อจะได้เปิดหูเปิดตาตัวเองกับโลกใบใหม่ ได้เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตให้ได้ด้วยตัวเองโดยไม่ต้องมีพี่ชายคอยประคับประคองหรือให้คนสะกดรอยตามกันแทบจะทุกฝีก้าวแบบนี้

"คือเบลมีคอร์สที่อยากจะสมัครอยู่ในใจแล้ว มีจดหมายรับรอง

แล้ว เขียนจดหมายแนะนำตัวเองแล้วด้วยค่ะ ส่วนทรานสคริปต์ก็ได้มาเรียบร้อยแล้ว"

"ผลไอเอลล่ะ"

นั่นปะไร...ขนาดไม่ใช่อดีตนักเรียนอังกฤษ แถมจบการศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกามาตั้งหกเจ็ดปีเข้าไปแล้ว รัชตะก็ยังคงเป็นรัชตะที่รอบรู้ไปเสียหมดทุกอย่าง ไม่มีอะไรหลุดรอดไปจากสมองอันชาญฉลาดของเขาได้เลยสักประการเดียว

และดูเหมือนรัชตะจะมั่นใจเอามากๆ ว่าเธอคงไม่มีโอกาสกระดิกตัวไปสอบวัดระดับภาษาอังกฤษที่ว่านี้ได้โดยที่เธอไม่ระแคะระคายมาก่อนเป็นแน่

ทว่าหนี่สี่ห้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง นับประสาอะไรกับนักธุรกิจคนดังเล่า!

"สอบเรียบร้อยแล้วค่ะ" น้ำเสียงนั้นไม่ได้แสดงอาการกระหึ่มยั้มย่องอย่างที่ควรจะเป็น เหตุเพราะรัชตานั่นรู้ดีว่าการตอบออกไปแบบนี้ย่อมก่อให้เกิดคำถามต่อไปตามมา ซึ่งไม่เป็นผลดีอะไรกับตัวเธอเลย และก็จริงดังที่คาด น้ำเสียงเข้มๆ ตัดคำถามขึ้นในทันที

"เมื่อไร ทำไมพี่ไม่เห็นรู้เรื่อง"

"ก็เมื่อวันเสาร์ปลายเดือนที่แล้ว วันที่พี่บอสได้รับเชิญไปเป็นอาจารย์พิเศษที่มหาวิทยาลัยไงคะ"

ได้ยินอย่างนั้นรัชตะก็ถึงกับนิ่งอึ้งไป ตามปกติแล้วเขาเป็นผู้บริหารธุรกิจส่วนตัวซึ่งก็คือการส่งออกเหล้าองุ่นชั้นดีฝีมือคนไทย อันเป็นผลผลิตแปรรูปจากไร่องุ่นของครอบครัวที่ต่างจังหวัด ซึ่งปัจจุบันนี้มารดาของเขาเป็นผู้ดูแลอยู่พร้อมกับกุมคณางานอีกหลายสิบชีวิต ทว่าเนื่องจากตราสินค้าของเขาเป็นที่รู้จักกว้างขวาง และได้รับการชื่นชมในฐานะผลิตภัณฑ์ของไทยที่มีคุณภาพดีเยี่ยมไม่เป็นสองรองใคร ทำให้ชื่อของ 'รัชตะ' ขึ้นแทนผู้บริหารธุรกิจระดับกลางคนดังได้โดยไม่ยาก

และนั่นก็เป็นที่มาของการได้รับเชิญไปพูดตามงานเสวนาต่างๆ รวมถึงได้รับเชิญเป็นอาจารย์พิเศษตามมหาวิทยาลัยในวันเสาร์อาทิตย์อยู่บ่อยครั้ง

"เดี๋ยวนี้ถือว่าโตแล้ว แอบทำอะไรโดยไม่ต้องปรึกษาพี่แล้วงั้นหรือ"

แม่น้ำเสียงจะเรียบแสนเรียบ ทวารชิตามีหรือจะไม่รู้ว่าอารมณ์ของพี่ชายกำลังเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางไหน หากเปรียบได้กับปรอทมันคงกำลังพุ่งขึ้นถึงจุดสูงสุดของเทอร์โมมิเตอร์เลยกระมัง

"ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะพี่บอส" หญิงสาวรีบเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานอดอ้อน แถมทำใจดีสู้เสียดีนมือไปกุมทับมือใหญ่ของพี่ชายพร้อมทั้งเขย่าเบาๆ อีกต่างหาก "เบลแค่อยากลองทำอะไรด้วยตัวเองดูบ้าง ถ้าเบลบอกพี่ พี่ก็ต้องมาคอยเป็นห่วงแล้วก็ไม่เป็นอันทำอะไรแทนที่จะได้ไปสอนหนังสือดีไม่ดีก็ต้องเป็นกังวลกับการพาเบลไปสอบอีก"

"หรือไม่อีกทีก็จะขวางไม่ให้เบลได้ไปสอบอย่างที่ตั้งใจใช่ไหม"

ใช่ค่ะ อู๋บัส ม่ายช่ายนะ

"ง่า... ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อยนะคะ"

"เอาเถอะ" รชตะระบายลมหายใจยาว หนึ่งไปครู่หนึ่งคล้ายกับกำลังซึ่งใจจะโรบางอย่าง "แล้วได้ปรึกษาแม่บ้างหรือยัง"

ดวงหน้ารูปหัวใจพยับหงิกหงักก่อนจะสารภาพตามความจริง

"เรียบร้อยแล้วค่ะ แต่แม่บอกว่า...แล้วแต่พี่บอส"

ชายหนุ่มวัยราวสามสิบหวัดูมีวุฒิภาวะเกินอายุจริงหนึ่งไปอีกครึ่งดวงตาคู๋คมซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยอาณาภาอันสะกดใครต่อใครให้พากันยอมลงให้อยู่เสมอดูยากเกินจะหยั่ง หากในที่สุดหญิงสาวซึ่งเอาแต่มองหน้าผู้เป็นพี่นั่งและอยู่ในอาการลึนจนเกือบจะลืมหายใจก็ต้องยิ้มออก

"แล้วจะสมัครเรียนที่ไหน คอร์สอะไร"

รชิตาไม่ลังเลที่จะบอกชื่อมหาวิทยาลัยที่เธอใฝ่ฝันออกไป พร้อม